SENTINELA

ANUL IV, Nr. 37
12 Septemvrie 1943

GAZETA OSTĂȘEASCĂ A NAȚIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — București
TELEFON: 3.96.62.

TREI ANI DE LUPTĂ ȘI MUNCA

Cu prilejul împlinirii a 3 ani de domnie a M. S. Regelui Mihai I, d-l Mareșal Antonescu, Conducătorul Statului, a dat următoarea proclamație către Țară:

ROMÂNI:

Se împlinesc azi trei ani de luptă grea și de muncă trudnică în serviciul Țării și al Istoriei.

Am găsit Statul cu granițele prăvălite, cu demnitatea lovită, într'o gravă desorganizare. Am trecut prin frământări grele și am purtat o luptă dreaptă de desrobire a pământurilor strămoșești. Am făcut tot ce omenește era posibil, în ceasuri grele și aspre. Activitatea guvernului, din acești trei ani de sbucium și împlinire, va fi înfățișată Țării prin dări de seamă care vor arăta ce am înfăptuit pentru Agricultură, pentru Comerț și Industrie; pentru Armată, pentru Învățământ, pentru Biserică și pentru Justiție; pentru Spitale, pentru Muncitori și pentru Asistență Socială; pentru Drumuri, Lucrări Publice și Comunicații; pentru Propaganda Națională și cunoașterea Țării în străinătate; pentru Invalizi, Orfani, Văduve și Refugiați; pentru Funcționari și Pensionari.

Las faptelor ce vor fi înfățișate Țării să vorbească tuturor celor care vor să judece nepărtinitor strădania noastră. Bună starea ordinei economice, deplina noastră ordine de muncă și unitatea sufletului românesc în fața primejdiei stau temelie celui de al patrulea an care începe azi. Cu credința în Dumnezeul strămoșilor noștri, să înfruntăm unii încercările ce vor mai veni și să ne continuăm lupta pentru dreptatea noastră și munca pentru drepturile noastre, fără nicio șovăire.

6 Septemvrie 1943.

MAREȘAL ANTONESCU

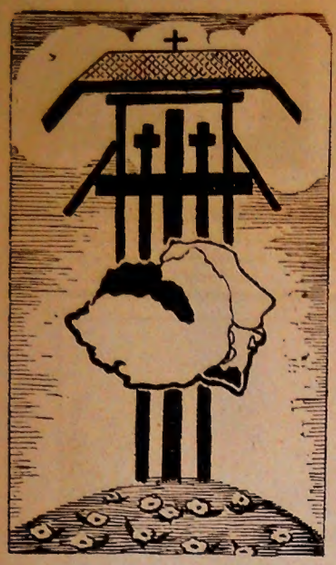

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc viaţa pentru hotarele ei.
3. Îndeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

TREI ANI DE DOMNIE

La 6 Septemvrie 1943 s'au împlinit 3 ani de când tânărul nostru Rege a luat în mâini destinele poporului român. La acea dată ţara se găsea la o răscruce dureroasă a existenţei ei, fiindu-i smulse pe nedrept provinciile cele mai dragi Basarabia Bucovina şi Ardealul. Deci, domnia începe sub un orizont întunecos şi cu mari răspunderi, în timp ce Europa se'ncleştase într'un războiu pe viaţă şi pe moarte. Tinereţea Suveranului însă, încurajat şi mereu supraveghiat de augusta Sa Mamă, Regina Elena, întoarsă pe plaiurile atât de mult iubite, a făcut ca orice obstacol să fie biruit. Am trăit în acest timp de domnie, fapte de adevărată mândrie românească de adevărată înălţare spirituală, cari ne-au ridicat în ochii lumii ca pe un popor care ştie ce vrea. Astfel, am reuşit datorită Mareşalului Antonescu, Conducătorul Statului, care a ştiut să organizeze armata şi să-i dea suflul necesar victoriei, să ne desrobim hotarele şi să scăpăm de o primejdie care ne ameninţă permanent. Prin lupta victorioasă a ostaşilor noştri, prin sângele lor vărsat pe câmpiile îndepărtate ale Rusiei, am reuşit să înlăturăm dezonoarea care venise pe nedrept peste noi şi să ne vedem iarăş liniştiţi de treburi.

Cei trei ani de domnie ai M. S. Regelui Mihai I a însemnat pentru toţi românii oaza unde sufletele îndurerate s'au adăpat mereu şi unde lacrimile celor ce-au trebuit să îndure jug străin, au găsit alintare Încrezători ca'ntotdeauna în destinul nostru, ne strângem tot mai mult în jurul Suveranului iubit şi a Mareşalului Antonescu, desrobitor de hotare, şi facem din această zi mare simbolul năzuinţelor noastre.

CONSTANTIN SALCIA

Avântul Europei cruciate

La răsărit, la apus, la miazăzi şi peste tot pe unde nădăjdueşte să găsească poartă pentru invazia în Europa, inamicul atacă zi şi noapte.

Nici turmele zăbăuce şi alcoolizate ale lui Stalin, care de două luni de zile asediază disperate zidul apărătorilor germani şi români, fără rezultate de luat în seamă, nici lupta pentru Sicilia, care n'a însemnat nici pe departe ceea ce aşteptau Americanii (o plimbare înarmată spre invazia Italiei) şi nici, în sfârşit, atacurile teroriste ale aviatorilor anglo-americani asupra Italiei, Germaniei şi Franţei, n'au isbutit să sdruncine fortăreaţa luptătorilor europeni.

Dacă în ofensivă, armatele crucii au atins culmea în tot ce istoria războaielor a scris până acum, câştigând spaţiul teritorial necesar pentru obţinerea victoriei, aşa cum spunea nu de mult d-l dr. Göebels într'un discurs, defensiva adaptată în vara aceasta n'a întârziat nici ea să-şi dea roadele aşteptate.

Cifrele pierderilor bolşevice în trâmbiţata lor ofensivă de vară, de care îşi legaseră toată nădejdea, sunt destul de grăitoare. Şi ca să nu rămână nicio umbră de îndoială asupra adevărului acestor cifre, dăm mai jos relatările ziarului „Dagsposten" din Stockholm:

„Neutrii şi aliaţii care sosesc la Istanbul, venind din Moscova, spun că pierderile trupelor roşii, în oameni şi material, depăşesc cu mult orice aşteptări. Cercurile bine informate socotesc că pierderile sovieticilor în morţi, răniţi şi prizonieri, în primele 7 luni ale anului, dau o cifră de cel puţin 2.400.000 de oameni.

Cercurile acestea subliniază că ofensiva de iarnă a costat pe ruşi 1.500.000, pe când ofensiva de vară, care a început numai de 2 luni, a costat până acum 900.000 oameni. Se spune că la Moscova domneşte o considerabilă desamăgire din cauză că, cu toate uriaşele sacrificii, sovieticii nu au putut înfrânge rezistenţa germană pe frontul de Est".

Să se ţină seamă că aceste cifre vin dintr'o ţară neutră.

Dar, pentru ca să completăm lista pierderilor ruseşti, trebue să adăugăm şi cifrele dezastrului bolşevic în materiale de războiu. După ultimele informaţii se afirmă:

„Forţa de atac inamică nu este deloc sleită, însă inamicul a pierdut peste 2oo brigăzi de tancuri, mai mult de 1.ooo de baterii şi aproape 6.ooo avioane. Dar criza pierderilor sovietice n'a atins culmea".

Din cele expuse mai sus rezultă clar că defensiva germano-română, care, după cum s'a afirmat încă de mult, are scopul de a măcina puterea ofensivă a Sovietelor, a dat cele mai îmbucurătoare rezultate.

Adăugăm la această stare de lucruri, ciudata părere rusească faţă de aşa zişii săi aliaţi; ambasadorii celor două mari puteri trebuind să facă încercări disperate pentru a ţine în vigoare, măcar de ochii lumii, tratatul lor de alianţă.

Este, de asemenea, bine cunoscut, că mobilizarea totală a Germaniei nu şi-a spus încă ultimul cuvânt.

Rezervele masive ale Axei, care nu au fost angajate în luptă, cum şi forţa morală şi avântul european, care şi-au trecut atât de strălucit examenul rezistenţei sub presiunea de zi şi de noapte a aviaţiei de bombardament duşmane, sunt tot atâtea motive de a privi cu toată încrederea în viitor, care ne va aduce victoria.

S.

CINSTE, MUNCĂ ŞI ORDINE

Ziua de 6 Septemvrie prilejneşte sărbătorirea a 3 ani de domnie a Regelui Mihai I, alături de instaurarea regimului de muncă a Mareşalului Antonescu.

Monarhia noastră, reprezentată de luminoasa figură a Regelui Mihai I, constitue reazemul şi leagănul Naţiei noastre.

Cei 3 ani grei de fapte ai marelui nostru Rege au încoronat speranţele Neamului şi au înfăptuit nădejdile noastre de totdeauna.

Legătura dintre Dinastie şi popor a devenit în acest timp o trăsătură vigurosă şi un leagăn al speranţelor româneşti.

Mareşalul Antonescu a luat la 6 Septemvrie 1940 destinele naţiei.

Haosul politic în interior şi lipsa de direcţie, stăpâneau ţara dinaintea acestei isorice date.

In scurt timp conducerea preceputa a Mareşalului Antonescu a întronat ordinea, a restabilit cu dârzenie o conduită naţională.

La 22 Iunie 1941 s'a cerut armatei române repararea onoarei şi ostaşii noştri şi-au făcut datoria.

Orice cuvinte care să preamărească faptele de arme româneşti, sunt de prisos în faţa luptelor fără preget ale ostaşilor noştri.

Armata noastră a fost condusă în această reparaţie a drepturilor neamului de un mare ostaş: Mareşalul Antonescu.

Şi în răstimpul faptelor de arme, treburile guvernului se îndreptau către interiorul ţării.

Lipsurile provocate de războiu în rândurile vieţii economice au fost remediate prin măsuri grabnice, traiul greu a fost nivelat printr'o dârză politică a preţurilor, salariile au fost sporite în mai multe rânduri.

In finanţele ţării s'a pus ordine, săracii au fost ajutaţi în nenumărate rânduri, cheltuielile inutile au fost sever reprimate, construcţia internă se ridică zi de zi, dreaptă, înaltă şi hotărîtă.

Şcoala, biserica şi administraţia Ţării au primit îndemnurile zilnice ale Mareşalului Conducător, realizările au crescut în fiecare clipă, transformând Ţara într'un vast şantier în floare, unde fiecare forţă naţională a fost încadrată în cinste şi în muncă.

La capătul acestor 3 ani de domnie glorioasă, de conducere dreaptă şi hotărîtă, aceste înfăptuiri se înalţă ca un zid de netrecut în faţa celor care aţintesc ochii asupra ţării noastre.

CU DUMNEZEU...

Cu Dumnezeu în cugete, vom şti
Să 'nfrângem pretutindeni duşmănia,
La margine de ţară, vom zidi
Hotare să dureze cât vecia.

Cu Dumnezeu înainte, totdeauna,
Vom câştiga în lupte biruinţa,
Vom spulbera din juru-ne minciuna
Şi va rodi în suflete credinţa.

Cu Dumnezeu în gând, vom isbândi
Să înfruntăm urgiile furtunei
Şi'n inimile noastre va 'nflori,
De-apururea, lumina 'nţelepciunei.

Cu Dumnezeu în minte, toi mereu
Vom năzui spre-al biruinţei soare,
Vom înfrunta şi moartea 'n ceasul greu,
Stând strajă neclintită la hotare.

G. BREAZU-ULMU

O virtute creştină şi ostăşească

Ce este virtute?

Virtute este tărie, putere, — dar putere de a face numai ce este bine şi plăcut lui Dumnezeu. Stăruinţa necontenită a soldatului de a executa ordinele, este virtute; dar ţinerea de furtişaguri nu este virtute.

Curajul *este o virtute. Este o virtute ostăşească, dar este şi o înaltă virtute creştină.*

Curajul a însufleţit pe sfinţii Apostoli să străbată lumea şi să predice „tuturor neamurilor" evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, care le şi spusese: „Îndrăsniţi! Eu am biruit lumea".

Curajul a însufleţit pe martiri să înfrunte ameninţările împăraţilor păgâni, prigonitori ai legii creştine şi să le spună:

„Nu mă tem de chinuri, căci acestea îmi vor da cununa pregătită de Domnul celor aleşi ai Săi.

„Nu mă tem de moarte, căci aceasta mă va duce mai degrabă la Stăpânul şi Dumnezeul meu"

Curajul a făcut ca miile de aleşi ai Domnului să înfrunte:

„Ucideri, foc şi sfâşieri de fiare.

„Şi sabie şi ardere pe rug", căci totdeauna:

„Sub vraja lui te simţi atotputernic,

„Străbaţi prin foc şi apă, — biruri, — sbori".

Curajul a însufleţit şi pe ostaşii noştri de au luptat unul contra zece, şi au biruit, — cum a fost la Călugăreni, sub Mihai Viteazul, când oastea românească era de 20.000, iar cea duşmană de 200.000.

Nu s'a repezit atunci însuşi Domnitorul, Mihai, călare şi a spart cu mâna lui uliţi — uliţi în oastea duşmană? Nu s'au urcat acum, în acest războiu, ostaşii noştri pe tancurile duşmane şi, prin foc de şomoioage de pae au scos pe servanţi şi au distrus acei monştri de oţel?

Dar curajul merge, — trebue să meargă, până la eroism, până la sacrificiu.

Numai acela este curaj mare, care merge până a nu te gândi la viaţa ta, ci la viaţa celorlalţi, la viaţa urmaşilor, la viaţa şi viitorul Patriei.

Aceasta este cea mai înaltă virtute ostăşească.

Pentru legea creştină şi-au dat viaţa mulţi sfinţi, care au fost ostaşi: Sf. Gheorghe, Sf. Dumitru, Sf. Teodor Stratilat, Sf. Patruzeci de Mucenici, Sf. Victor... şi mii de mucenici, pe care îi ştim şi alţii nestuţi, după nume, dar scrişi în cartea Dreptului judecător.

Pentru neamul nostru românesc, şi-au dat viaţa: Mihai Vodă Viteazul, Constantin Vodă Brâncoveanu, Ioan Vodă cel Cumplit, Grigore Vodă Ghica, Domnul Tudor Vladimirescu, Horia, Cloşca, Crişan, Avram Iancu şi mii de conducători şi generali şi sute de mii de ostaşi.

Ei toţi au împlinit cuvântul Sfintei Evanghelii, care zice: „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca să-şi pună cineva sufletul pentru aproapele său".

Să sorbim pentru noi exemple vii din aceste pilde nemuritoare!

Preot maior ILIE DELEANU

Trei ani de luptă și muncă românească

S'au împlinit la 6 Septemvrie trei ani de când România a intrat pe făgașul unei vieți noi, sub domnia Maiestății Sale Regelui Mihai I și sub înțeleapta oblăduire a d-lui Mareșal Ion Antonescu.

Trei ani de când pe puntea de comandă a corăbiei vântuite s'a urcat Augustul Vlăstar, alături de încercatul oștean, într'un moment când văzduhul Europei era brăzdat de fulgere și tunete, iar flăcările deslănțuite ne amenințau din toate părțile.

Ne amintim și astăzi cu strângere de inimă de 1940, anul cel mai plin de încercări din toată istoria sbuciumată a neamului. La miezănoapte răsărit și apus Țara ne era sfâșiată iar în interior un duh blestemat semănase dihonia între frați. Dușmanii se bucurau de loviturile ce se abătuseră asupra capului nostru și credeau că niciodată nu vom mai găsi în noi forțele necesare care să ne înalțe iar în fruntea popoarelor de ordine și creatoare de civilizație.

Dar Dumnezeu ne-a ocrotit și pe noi, așa cum în atâtea rânduri a apărat pe strămoși în neguroasele vremi ale năvălirilor barbare. In ceasul de mare cumpănă ne-a scos în cale făptura neînținată a tânărului Rege și chipul asprit în lupte al comandantului neînfricat. Insuflețiți amândoi de un cald patriotism și având încredere în virtuțile nebănuite ale nației, s'au așezat cu hotărâre la cârma vasului în furtună, pentru a-l scoate la liman.

Și corabia Țării a plutit cu toate pânzele întinse peste bulboanele de ape, a înfruntat mânia uraganelor și iată, astăzi, după trei ani de muncă și lupte, prora ei despică valurile furioase, tot mai semeață, tot mai încrezătoare în steaua norocoasă a viitorului.

Sunt prea apropiate de noi întâmplările ca să ne dăm seama de toată tâlcuirea pe care o are misiunea istorică a Regelui și Mareșalului. Lăsăm cronicarilor de mâine bucuria de-a înveșnici în pagini de aur măreția zilelor ce le trăim.

In proclamația dată zilele trecute, pe bună dreptate spune Mareșalul: *„las faptelor ce vor fi înfățișate Țării să vorbească tuturor celor care vor să judece nepărtinitor strădania noastră"*.

Sunt cuvinte puține rostite în graiu de piatră, de patriotul cu conștiința datoriei împlinite, care nu așteaptă laude deșarte, ci judecata nepărtinitoare a istoriei.

Din prima zi Mareșalul s'a legat pe cuvântul de român și de ostaș, ca să repună Țara în locul ce i se cuvine, și împlinirile ce au urmat au dovedit că știe să-și țină făgăduiala. A redat Monarhiei strălucirea din trecut, fiindcă, într'adevăr, ea înfățișează temelia unității naționale și pecetea continuității noastre în veac.

A redat armatei încrederea în sine, oferindu-i mult doritul prilej de a plăti cu vârf și îndesat bolșevicilor umilințele îndurate pe nedrept în clipa încălcării Basarabiei și Bucovinei.

A restabilit ordinea și prosperitatea în Țară, dovedind lumii că suntem un popor viguros, înzestrat cu moșteniri alese, menite să ne ridice din cele mai crâncene lovituri.

Mai mult decât putea să facă un om în zece vieți, a înfăptuit Mareșalul în răstimp de trei ani. Zile și nopți dearândul s'a străduit el pentru înălțarea Patriei, fie comandând oștile biruitoare prin stepele răsăritului, fie muncind alături de colaboratorii săi pentru refacerea Țării în toate domeniile de activitate.

Acum, la împlinirea celor trei ani de guvernare Mareșalul ne stă înaintea ochilor, același oștean, dârz și neadormit, servindu-ne drept pildă de înalt românism și dăruire de sine pe altarul sfânt al Patriei.

Să mulțumim Domnului că ne-a ajutat să avem lângă tinerețea plină de avânt a Suveranului, maturitatea bogată în experiențe a Mareșalului, îngemânând astfel virtuțile creatoare ale prezentului cu nădejdile luminoase ale viitorului.

Mlădița Regală, alături de stejarul falnic în furtună!, iată icoana care umple astăzi de bucurie inima poporului; iată semnul de izbândă prin care luptă ostașul, acolo departe în mlaștinele Kubanului, oprind năvala barbarilor

Neamul întreg își pune toată nădejdea în steaua norocoasă a M. S. Regelui Mihai I și în brațul oțelit al Mareșalului Ion Antonescu.

Strânși uniți în jurul Tronului și al Conducătorului, luptăm cu nesdruncinată încredere în biruința finală, alături de bravii camarazi germani pentru triumful Crucii și apărarea Europei. Pe temeiul hrisovului scris din belșug cu sânge românesc pe câmpiile răsăritului, așteptăm împlinirea unui gând ce stărue ca o poruncă pe inima sfâșiată a Țării.

I. VALERIAN

Coloane românești de aprovizionare în drum spre prima linie

100 de zile de front

Încleștat pe poziția unui rest din celebrul dig de pe Cuban, având de apărat cea mai încercată și cea mai avansată poziție din sectorul nostru, viteazul batalion și-a încheiat 100 de zile de luptă și biruințl.

Oamenii acestui batalion al eroicei „Divizii Regale" au îndeplinit până acum cu bravură misiunea sfântă de apărători neînfricați în lupte decisive unde și-au spus cuvântul greu.

Eroismul lor sublim a țesut pânza gloriei românești pe aceste meleaguri, închegând totdeodată armonia unei camaraderii perfecte între noi și germani.

Bolșevicii, mai ales, au avut nenumărate prilejuri să cunoască setea de luptă a acestor „draci cu bereță" nu numai acum, ci încă din timpul campaniei de pe valea Albinului, a Chebicului, a Karasu-basarului, la cota 103 și la Abinskaya.

In aceste lupte dârze, viteazul batalion a primit nenumărate distincții române și germane, „precum și faima de „viteji între viteji" din partea comandantului diviziei.

De 100 de zile de când se găsește din nou pe baricada onoarei, nenumărate și strălucite fapte de arme le-au betonat numele printre unitățile cele mai destoinice: citați de comunicatul oficial al Führerului, citați la radio Berlin, citați prin nenumărate ordine de zi, felicitați de comandanții români și germani, precum și mulțumirile apreciabile ale generalului german Vögel, sunt cununi de laur și de aprecieri ostășești pe măsura spiritului bătăios și jertfelnic al faptelor lor.

Cu prilejul acestei aniversări, maiorul german Jacob, camaradul de luptă al sectorului învecinat, a trimis eroului comandant al batalionului, următoarea scrisoare:

„In timpul luptelor grele de apărare a frontului de pe Cuban, dv. ați condus batalionul de vânători în mod strălucit.

„Am fost întotdeauna liniștit știindu-vă pe dv. comandant de batalion în acest important sector de luptă".

„Sub conducerea hotărîtă a dv., batalionul a avut succese strălucite, ați respins mai multe încercări de trecere ale inamicului, mai ales, ați sdrobit forțele bolșevice care intenționau a forma un cap de pod peste Cuban.

„Toate aceste minunate fapte de arme s'au îndeplinit grație luptelor dârze angajate de vitejii dv. ostași.

„Pentru aceste succese aduc recunoștința și mulțumirea mea personală *pentru aceste lupte extrem de grele.*

„Dv. și Vânătorii eroicului Batalion sunteți pilda exemplară de camaraderie germano-română.

„Cu bucurie îmi voiu aduce aminte de timpul când dv. ați condus acest Batalion român de Vânători de Munte..." Maior Iacob.

Sergent T. R. GREGORIAN MIRCEA

Inscripție pe scutul gloriei

Mărite Doamne, Rege-al nostru, mare
Nădejdea noastră, scut înalt de soare
Azi din vârtejul luptelor îți scrim.
Cu vârful baionetelor, scrisoare
— Citi-vei cum luptăm și cum murim!...
Ca fulgerul în cer prin ochi ne scaperi
Văpăi cutremurate de chemare
Când vântul negru rupe din hotare
Cu brațul nostru tânăr să le aperi
— Mărite Doamne, Rege-al nostru, mare.
Tu, Șoim al împliniriior regale
Tu, ctitor de lumini voievodale
Tu, zăditorul nostru de dreptate
— Luptăm aic sub arcul frunții Tale
Și inima Ta'n pieptul nostru bate.
N'avem cerneală dar îți scrim cu sânge
Pe care-aripa timpului nu-l stânge
Cuvânt cumplit încins de doruri mari
Mărite Doamne, unda lui ne strânge
Când ne 'ntâlnesc luceferi amari.
Aici în țara Rusiei păgâne
Mușcăm din biruință ca din pâine
Dar foamea de întoarcere ne arde
Sus, pe colina chinului, Stăpâne,
Să desfășoare soarele stindarde.
De-aceea-Ți scrim acum ca niciodată
Când tunurile prind prelung să bată
Și ne'nconjoară hora de explozii
— Cum ne-am întoarce? Doamne la răsplată
Să liniștim sub cripte voievozi.
Ne-am cununat, aici, cu biruința
Dar când din Țară mușcă suferința
Și-atâtea brazde fumegă de moaște
Cu drojdii vechi ne-amestecăm credința
Așa cum orice doină ne cunoaște.
Suntem așa de înalți, ca niște steaguri
Aici pe îndepărtatele meleaguri
Și spargem însorite luminișuri
Dar, Doamne, cheamă-ne să trecem praguri
Oprite, către Mureș, către Crișuri.

ION POTOPIN

Pe front, ostaşii români primesc din mâna comandantului răsplata vitejiei

Răsplata vitejilor

Iar s'a înălţat deasupra vuetului armelor despicând cerul furtunos al războiului ca un curcubeu strălucitor, măreţia unei noui şi luminoase vitejii româneşti. Dâra ei luminează începuturile zări ale Răsăritului, vestind ca un magic semn lumilor că, în pulberele de jar ale Cubanului, în hăţişurile de spini în putredele mlaştini, trupurile luptătorilor români s'au împlântat ca stejarii în inima pământului şi că nimeni şi nimic nu-i poate nici clinti din loc, nici doborî!.

Care conştiinţă omenească nu se simte înfiorată în toiul acestor ceasuri învrăjbite şi răstignite în cumpene mari, când peste toate frământările lumii, peste toate frângerile, Soldatul Român stă dârz şi neclintit braţ de arhanghel în faţa puhoaielor căscate ca o gură neagră de moarte către Ţară şi către glia lui?

Cui nu-i tresaltă inima şi cine nu-şi simte sclipiri de uimire şi de admiraţie în ochi în faţa acestor brave avangărzi din graniţele întunecate ale Răsăritului, deschizătorul tuturor drumurilor de cutropiri sı pârjoluri istorice?

Popor român demn şi brav, cinstit şi neînfricat în faţa primejdiilor, fiii tăi făuresc cu eroice jertfe destinul luminos al viitorului tău, căci ei nu fac altceva decât să-şi apere „Ţara şi nevoile şi Neamul...".

Vitejiile luptătorilor tăi răsună zi de zi. Umplu văzduhul şi coboară ca un har divin în inimile noastre... Faptele lor de arme, pilduitoare bravuri, sunt elocventele mărturii care reprezintă tot ceea ce are mai virtuos poporul acesta românesc hotărît să învingă în războiul sfintei dreptăţi.

Sunt neşterse din sufletele noastre amintirile eroismului Maiorului Răşcănescu, ale Colonelului Palaghiţă, cavaleri ai ordinului „Crucii de Fier", nesdruncinaţi dintre lespezile de granit, diguite de luptătorii lor! Lângă exemplarele lor vitejii se adaogă astăzi ca un nou nimb strălucitele fapte de arme ale Colonelului roşior Corneliu Teodo-

D-l Colonel Corneliu Teodorini

rini, răsplătit zilele trecute de Fuehrerul Adolf Hitler cu „Crucea de Cavaler al Crucii de Fier", răsplată care se răsfrânge cinstind şi unităţile pe care le comandă şi care luptă pe frontul Cubanului de mai bine de un an.

Ecoul acesta îndepărtat, care a devenit veste nepreţuită de eroism trebue să fie salutată cu o tresărire de orgoliu românesc şi pentru măreţia ei şi pentru răsplata care onorează pe bravul Colonel Teodorini dimpreună cu luptătorii lui...

LEONTIN BRUDAŞCU

Noui înfăptuiri

Opera de refacere şi de reîntregire a hotarelor Patriei, desfăşurată de guvern în cei trei ani încheiaţi, este în curs de desfăşurare şi prea apropiată în timp pentru a fi judecată în totalitatea ei.

Numai cartea Istoriei va permite acest lucru şi abia atunci va apare limpede sub ochii tuturor, importanţa acestei opere care cu drept cuvânt va marca un moment măreţ în evoluţia şi desvoltarea Statului nostru.

Realizările pe teren economic, financiar, militar şi administrativ, etc., vor forma tot atâtea capitole care vor înseamna strădania fără odihnă pe care, în împrejurări extrem de grele, guvernul a depus-o pentru a pune bazele unei sănătoase politici româneşti.

Arătăm astăzi un fapt ce s'a produs odată cu proclamaţia adresată Ţării de către Mareşalul Conducător, anume: pe ziua de 6 Septemvrie, în întreaga ţară au fost inaugurate peste 2.630 lucrări edilitare de interes obştesc, lucrări înfăptuite de administraţiile locale după directivele Conducătorului şi cu sumele puse la dispoziţie de Ministerul Afacerilor Interne.

Iată câteva din lucrările cele mai însemnate: 16 centre administrative, 119 primării şi preturi, 166 şcoli, 41 biserici, 33 dispensare, 115 băi populare, 13 cămine de zi, 14 case culturale, 73 ateliere comunale, 122 grajduri comunale, 957 poduri şi podeţe, etc.

Dacă ţinem seama de greutăţile şi asprimea vremii, aceste înfăptuiri sunt mai mult decât grăitoare şi se integrează cu cinste şi vrednicie în lista marilor opere înfăptuite de guvern şi a căror sublimiere se impune ca o nepărtinitoare şi românească datorie.

Atenţiune! Năvălesc tancurile bolşevice

Inceputul zilei de 2 Iulie a trecut ca deobicei, cu mici poveşti, cu plimbări la bateriile vecine, cu aşteptări la telefon după comenzi şi căutări în văzduh după bondarii bolşevici, care au venit şi s'au învârtit deasupra noastră, scuipând focul lor cârâitor şi grăbit.

Apoi linişte. Telefonul tace şi el. Deodată, văzduhul e străpuns de o şuerătură, pe urmă de altele şi valea urlă de schijele ce sar în toate părţile, speriate parcă de întâlnirea brutală cu pământul.

Am intrat în gropi. Sublocotenentul Ruicu s'a întins pe patul lui improvizat din scândurile unui furgon; plotonierul Vărgatu citea, iar sergentul T. R. Bugariu încearcă să aşterne câteva rânduri în blok-notes-ul în care şi-a însemnat toate păţaniile de până acum.

Se terminase bombardamentul de mult şi tunarii acestei baterii stăteau încă la adăpost. Afară nu se auzea nimic. Către ora 9 soldatul Buretea intră repede în adăpost şi după faţa lui ne aşteptam să ne spună că cineva fusese rănit. El însă isbucni: ..

— „Vin tancurile"!

Am ieşit cu toţii afară! Nu se vedea şi nu se simţea nimic. Soarele se ridicase mult pe cer şi căldura începuse să fie grea.

— „De unde ştii?" l-a întrebat sublocotenentul Ruicu!"

— „Mi s'a spus la telefon că le-au văzut pe creastă la cota 79, în faţa observatoarelor".

Ne-am uitat pe marginea dealurilor, dar nu le vedeam. La telefon se repetau veştile pe care nu le puteam crede încă.

Pe valea unde ne aflam se găseau trei baterii la rând, a sublocotenentului Ruicu, era prima din dreapta. La cea din stânga, dincolo de o linie măruntă de salcâmi, intrase un tanc. Cu câteva clipe înainte, comandantul divizionului sosise la baterie, venind dela observator împreună cu comandanţii celorlalte baterii. Tunurile, acum scoase din locurile lor şi risipite pe coastă, trăgeau în tancurile ce se aflau la o distanţă de 400 m. Deşi le vedeam, nu ne venea să credem.

Numai când tunul Nr. 1 a deschis focul sub comanda unui caporal mic de statură, dar plin de curaj, am simţit că începem să intrăm în iadul de foc. La prima lovitură, unul din tancurile bolşevice s'a aprins şi s'a oprit din mers.

Acelaşi rezultat a fost obţinut prin câteva lovituri cu un alt tanc, care la rându-i a rămas nemişcat în faţa bateriei. Nu ştim de unde a răsărit un altul în spatele nostru! Tunul s'a întors, şi l-a înţepenit acolo, ca pe o gâză. Sublocotenentul Ruicu se ridicase ca un uriaş în mijlocul bateriei. A chemat gradaţii şi i-a trimis pe rând la tunuri să ducă muniţie, să verifice ochirea şi să ţină pe tunari gata să tragă mereu.

— „Tunul doi, gata, să tragă în stânga! Să tragă rar.. la 400 m... la 300 metri!...

In stânga un tanc năvălise în poziţiile bateriei vecine, unde servanţii se retrăgeau îngroziţi de flăcările pe care le scotea cutia aceea neagră, ce se îndreptă acum spre noi. La mai puţin de 200 m, tunul doi îl izbi în coastă, odată, şi-l văzurăm cum începe să ardă.

Dar în faţă vine un altul. De astă dată a tras toată bateria şi toate obuzele s'au oprit în el. Câteva secunde toate privirile s'au aţintit asupra lui. Nu mai mişca. Ne-am uitat apoi mai bine împrejur. Erau vreo patru tancuri pe coastele din jurul nostru. Toate cu boturile îndreptate spre noi, ca nişte morţi.

In groapa în care dormisem liniştiţi cu o noapte înainte, erau strânşi comandanţii de divizioane care primeau ordine dela colonelul S.

In bateriile din dreapta zarva mai încetase.

Numai la secţia sublocotenentului Ruicu era fierbânteală mare. Tânărul comandant ordonase să se lungească tragerea. Vreo două tancuri fugeau înapoi, pe drumul din dreapta; celelalte nu se mai vedeau. Tunarii aşteptau infanteria şi se bucurau că au putut opri năvala coloşilor de fier. Un căpitan dela o baterie vecină ducea proiectilele la tunuri, altul lângă telefon striga tunarilor cât îl ţinea gura să nu înceteze tragerea.

Atunci am zărit cei dintâi bolşevici la creastă. Mogâldeţele cenuşii se agitau cu mâinile în aer. Toate piesele sublocotenentului Ruicu şi ale locotenentului Văraru au tras deodată.

Ghiulele pornesc ca nălucile şi muşcă adânc pământul din faţa lor. Vreme de zece minute exploziile se repetă. In jurul bateriei la care ne aflam se făcuse linişte; rămăsesem ca o insulă. Bolşevicii se culcaseră la pământ şi nu se mai vedeau.

Apoi sublocotenentul Ruicu strigă din nou tunarilor să tragă. Gradaţii erau cu mâinile pe roatele tunurilor şi le mişcau ca pe nişte jucării în toate direcţiile. Incepuseră să vâjâie şi gloanţele prin aer, iar artileria sovietică încadrase tunurile locotenentului Văraru.

Aproape douăzeci de proectile au explodat în imediată apropiere a bateriei sublocotenentului Ruicu, — din fericire fără ca să lovească pe cineva. Trăgeau acum şi bolşevicii care veneau înspre noi din spre coastă.

Trage acum şi greaua sovietică. Cel dintâi proectil şi-a spart fonta chiar în marginea adăpostului.

N'a atins însă pe nimeni. Al doilea explodează chiar în mijlocul postului de comandă. O schijă a lovit mortal pe sergentul Muşolan, iar alta a fărâmiţat mâna fruntaşului Mirăslăveanu. Peste câteva minute este rănit şi sublocotenentul Ruicu. Schija i-a perforat palma mâinii stângi. Deşi rănit, sublocotenentul nu primeşte să fie pansat decât după ce este evacuat fruntaşul Miroslăveanu. Când i se atrage atenţiunea că rana îi poate primejdui sănătatea, refuză evacuarea. Nu vrea să-şi părăsească lupta în monetele cele mai grele. Ştie el bine că bateria sa va avea de îndeplinit încă multe misiuni grele.

Destinderea şi corectarea dispozitivului se produce după o jumătate de oră cu concursul Stukas-urilor, care împroaşcă pretutindeni sute de bombe. Când faimoasele escadre germane şi-au terminat misiunea, infanteriştii noştri au pornit la un contraatac vijelios care a zădărnicit toate planurile comandamentului sovietic.

CONST. NICULESCU-VÂLCEA

Fiţi Români întregi şi tari la suflet!

Respingeţi cu desgust valul minciunilor şi tăceţi cu încredere şi cu respect faţă de jertfele nenumărate ale celor ce ne pregătesc biruinţa definitivă!

S'a întors Gheorghe din Cuban

A fost la mine la fermă și prin Mai 1941 a plecat la unitatea lui Tânăr, energic Gheorghe Marchiș aducea în tot ce făcea o pasiune organizată, acel serios specific transilvan.

Din când în când mai venea câte o scrisoare dela Gheorghe Marchiș, vestindu-ne că este bine și ne bucuram că a putut trece prin desișul atâtor primejdii de moarte rămânând sănătos. Și pe urmă au trecut luni după luni, un an, fără ca Gheorghe Marchiș să mai dea un semn de viață. Il socoteam că-și va fi aflat loc de odihnă undeva prin fundurile Rusiei, iar când în primăvară a început freamătul muncii la fermă, iar în jurul stupilor roiau harnicele albine, ne aminteam cu tristețe de Gheorghe Marchiș care nu se va mai întoarce niciodată Sunt oameni de care nu-ți dai seama cât ești de legat sufletește decât atunci când au plecat undeva departe și poate nu se vor mai întoarce niciodată.

Și într'o zi m'am pomenit la ziar cu Gheorghe, întreg, voinic, cu o lumină de mândrie în priviri, purtând strengărește bereta de vânător de munte și în ținută având un fel de eleganță ostășească. După doi ani de nelipsită prezență se întorcea din Cuban într'un concediu. Il mai supăra pe el unele degerături din iarna trecută, dar tinerețea este voinică și nu se tângue. Era bucuros de concediu și putea să dea o goană până la Arad să-și vadă părinții, dar înainte de toate, Gheorghe vroia să știe ce mai e nou pe la fermă. Punea întrebări grăbite, vroia să știe cum au ieșit stupii din iarnă, dacă au suferit de ger caișii, și dacă nucii au mai crescut, întrebările lui dădeau ocol fermei, simțeai cum trăiesc toate cu o emoționantă intensitate. Apoi ca să nu-mi pară ciudat că mă hărțuiește cu întrebările lui zorite, Gheorghe Marchiș mi-a mărturisit că mereu s'a gândit la fermă, închidea ochii și vedea livada, vedea via, asculta foșnetul pădurii, zumzetul albinelor și se întreba: oare se va mai întoarce el acasă, va mai revedea locurile ce-i sunt dragi?

Nespus de fericit a fost când l-am luat cu mine rămânând o zi și o noapte la fermă Păstra el ținuta mândră de vânător de munte, iar bereta o ținea pe cap tot strengărește pusă, numai că regăsea ceva din comunicativitatea lui de odinioară. Când l-am simțit răcorit sufletește, că nu i-a mai rămas un colț fără să-l fi controlat, am început să-l întreb despre cele ce a văzut el pe unde a fost.

Gheorghe Marchiș îmi dădea informații precise, fără niciun fel de emfază, cu simplitate. ca și când toate luptele la care participase erau întâmplări obișnuite de care nu se mai minunează nimeni. Dar tocmai fiindcă Gheorghe Marchiș le povestea cu vocea egală fără gesturi menite să dea relief întâmplărilor, cu acea naturalețe specifică țăranului român de pretutindeni, evocările lui erau și mai emoționante. Mi-am dat seama din povestirea lui de ceea ce înseamnă măcinarea forțelor adversarului și toate telegramele, toate reportajele în care se resfrânge fugar și fragmentar descrierea luptelor de pe frontul de est, mi s'au părut inexpresive, șterse, față de ceea ce mi-a înfățișat un soldat din vânătorii de munte

Gheorghe Marchiș nu exagera nimic, prezenta întâmplările cu obiectivitate, cu o voință de a fi cât mai aproape de adevăr Avea admirație pentru artileria rusească și nicio prețuire față de infanterie și felul rușilor de a ataca, oferind țintă de tras în plin. După cinci luni de atacuri necurmate în Cuban, liniștea acestui soldat din vânătorii de munte avea ceva din adierea unui curent de aer proaspăt. Ochii lui albaștri aveau atâta seninătate și în toată ființa lui o cuceritoare siguranță.

Il ascultam și întâmplările pe care el le evoca aflând cuvinte potrivite. frazau un pitoresc nesilit; spontan și gândul meu se întorcea mereu spre atâția speriați, spre atâția care tremură de tot ce le năluceste

Doi ani de lupte, doi ani de strecurare printre capcanele nevăzute ale morții, doi ani de rătăcire prin depărtări amețitoare; depărtări chinuitoare pentru un neam de țărani deprins să simtă sub picioarele lui pământul Patriei ca să aibă sentimentul tăriei, și iată revine liniștit, fără să-i fie judecata smucită din rosturile bunului simț, revine cu ceva de care nu ne dăm seama: cu mândria românească sporită. O conștiință națională înălțată, o altfel de apreciere a oamenilor și a împrejurărilor, un fel de a privi, de a ține capul că fără să vrei, ai sentimentul unui element nou în viața, în politica românească.

Ca Gheorghe Marchiș se întorc toți care au luptat și nimeni să nu-și închipue că ceva ar putea anula această sporire morală a conștiinței românești.

Ascultându-i descrierea necontenitelor atacuri rusești, toată halucinanta risipă de vieți omenești, fac reflexia: „îi mănă foamea din urmă, dar Gheorghe nu de părere, el își reazimă judecata pe realități, știe că rușii îs deprinși cu foametea, la soldații prizonieri nu s'a găsit drept hrană rece decât patru știuleți de porumb. Indură foamea, de te miri cum de mai trăiesc. Și dacă sunt deprinși, apoi tot una le este".

Firește că nicio curiozitate nu va turbura pe un ostaș întors din Cuban. nu-l vor sâcâi cu întrebările și sunt atâția cari nu-și dau seama de ce înseamnă prezența acelor unități luptătoare pentru prestigiul poporului român. Dar dacă dintre acei chinuiți de nălucă în nopțile lor de insomnie, ar sta de vorbă cu cei cari se întorc din linia de luptă a Cubanului, ar simți că se coboară în ei o liniște, o prospețime de încredere, de curaj, în înfruntarea viitorului. Și vor mai simți o tainică umilință în fața acelor ce se întorc calmi, siguri, din vârtejul prăpădului. Drepturile unui popor nu se valorifică ascultând propaganda unui post de emisiune străin, ca și când popoarele ar trăi din milostenii ca cerșetorii în ușa bisericii; drepturile unui popor se afirmă pe câmpurile de luptă. Adversarii sau prietenii, te respectă în măsura curajului de care ai dat dovadă, în măsura capacității de a rezista loviturilor sau de a da lovituri.

Se întoarce un ostaș din Cuban după doi ani de războiu și în privirile lui mândre pot să fulgere mustrări cumplite pentru toate uitările, pentru toate rătăcirile Au acești ostași conștiința exactă a sacrificiului, a epopeii la cari participă, a nimbului de glorie pe care îl dăruesc țării.

Și dincolo de toate înaltele considerații, savantele sinteze ale situației, eu mă încred în robusta intuiție a ostașului care continuă lupta, care înfruntă până mortii, crescând prin fapta lui prestigiul țării.

Gheorghe Marchiș din ținutul Aradului s'a întors din Cuban cu o cutremurătoare siguranță a drepturilor neamului lui.

De aici pornește orice judecată politică asupra viitorului.

PAMFIL ȘEICARU
(„Curentul")

La un popas, Comandantul a avut pentru fiecare câte o țigară

„O româncă mai mult"

Sburătorul „cu păr de aur și ochi de vultur", Mihai Bibescu Brâncoveanu, s'a prăbușit din înaltul cerului, cu aparat cu tot, în miez de noapte. Își luase sborul pentru a păzi liniștea celor care-și odihneau trupul obosit de munca zilei.

Mihai Bibescu Brâncoveanu poartă în sângele și în întreaga sa ființă toată binecuvântarea cerului și nobleța unui neam, care mii de ani a știut să lupte și să se jertfească pentru temeiuri ce duc spre desăvârșirea spirituală: credința, libertatea, dreptatea, Patria și familia. Acest frumos exemplar al elitei noastre românești, a știut să lase în urma sa cea mai puternică dungă de lumină care se cere marilor personalități: propriul său exemplu. Dela eroismul legendar al bravului țăran român, care știe că în răsărit luptă pentru Cristos, cultura Europei și Patria sa și până la urmașul nobil brâncovenesc, se încheagă astfel acea tărie națională care ne-a ținut și ne va ține veșnic pe pământul acesta, în drepturile noastre depline.

Mihai Bibescu Brâncoveanu rămâne în analele vitejiei românești, prin iubirea mare ce a avut-o față de țară și de aviație. Rămâne însă și un ideal soț, ca unul ce a știut ca prin iubirea față de buna sa tovarășă în viață, să se ridice până la marea jertfă pentru neam. Pe aceeași linie a marilor dăruiri, tânăra și frumoasa sa soție trasează o nouă dungă de lumină. Spaniolă de origine, fiica contelui de Jose Roias Y Moreno, reprezentantul Spaniei la noi, renunțând la or ce alte privilegii primește din marea ei iubire să fie soția avântatului aviator Brâncoveanu. Ingerii Domnului însemnau prin cerestile lor melodii noua casă ce se înfiripase. O lună de zile închide în ea o lume de idealuri și vise. Intreaga lor viață. Când pământul românesc primește încă o forță prin moartea eroică a aceluia care a fost aviatorul Brâncoveanu, soția înțelege să se retragă în cetatea spirituală a iubirii lor, rămânând pentru todeauna fiica țării noastre. Nu primește plecarea în țara ei, poarta de vest a Europei creștine, ci răspunde hotărît și tare: „....rog schimbarea tuturor actelor mele personale spaniole în hârtii românești". Se adaugă astfel elitei noastre „o românca mai mult". Pornită de acolo, de pe meleagurile luptelor pentru credință și ale înaltelor idealuri de viață, ca altădată avântații corăbieri spanioli, tânăra și frumoasa contesă de Roias aduce pe pământul colonizat de Traian, marele ei compatriot de acum 2.000 ani, pământ sfințit apoi de jertfa ostașilor creștini ai lui Mircea, Ștefan, Mihai și Ferdinand loialul, un nou buchet de virtuți și o inimă plină de tumultul marilor devotamente. România, poartă de răsărit a Europei creștine, strânge astfel tot mai puternic mâna de soră a Spaniei eroice.

Infrățirea în jertfa supremă, pe câmpul bătăliilor duse contra păgânismului, între ostașii spanioli și români, în trecut și acum, este tot mai bine înțeleasă. Dela Lepante (sec. XVI) și până la luptele din câmpiile rusești istoria prezintă pentru cele două popoare aceeași grea și onorabilă misiune: apărarea Europei. Iată dece o românca mai mult, însemnă o înfrățire mai mult. Și drumurile, care trec prin inimă ca și gândurile, sunt drumurile marilor prietenii și înfăptuiri.

Lt.-Colonel N. VLĂDULESCU

Noi n'avem pământ de lăsat

Noi n'avem pământ de lăsat
In ghiara barbarelor gloate
Și ce-a fost al nostru, va fi tot mereu,
Hotarele noastre le-a tras Dumnezeu,
Dușmanul ori cât ar vrea nu poate
Trăi pe pământul furat
Noi n'avem pământ de lăsat
In ghiara barbarelor gloate.

Au fost și vor fi românești
Și munții și văile toate.
Eroi schinguiți pe cumplitele roți,
Se'ntrec azi în fruntea vitejilor Moți,
Și'n sunet de goarnă ne chiamă pe toți
Nu pot fi pe mâini străinate
Mormintele lor sărmoșești,
Când munții și văile toate
Au fost și vor fi românești.

Și Iancu, el falnicul Crai
Nu poate dormi în mormântu-i
Când vede pe-ai lui strănepoți
Legați cu de-asila de o mână de hoți,
O, Goga, poete! Tu oare cum poți
Să ne lași.... O vin'să ne mântui
O, vino Mărite Mihai
Te chiamă mereu din mormântu-i
Și Goga și Iancu viteazul nost'Crai.

Un fulger năprasnic trimite
Să spargă robia barbară,
Jăratic să cadă din cerul înalt,
Dușmanul să cadă în crudul asalt,
Să vue pământul sub sângele cald,
Să văd cum din zări înflorite
Renaște iubita mea țară...
Un fulger năprasnic trimite
Să spargă robia barbară.

Noi n'avem pământ de lăsat
In ghiara barbarelor gloate
Și ce-a fost al nostru va fi tot mereu,
Hotarele noastre le-a tras Dumnezeu,
Dușmanul ori cât ar vrea nu poate
Trăi pe pământul furat,
Noi n'avem pământ de lăsat
In ghiara barbarelor gloate.

Elev plot. GHIBAN C-TIN

Un pilot român gata de misiune la inamic

UN SBOR DE EXPLORARE

Este o zi frumoasă, caldă, cu cerul senin ca lacrima. Adieri uşoare de vânt duc în triluri ca de păsărele vestitoare de timp frumos, refrenul banal al motorului pus în mişcare.

Intreg echipajul, sub conducerea căpitanului aviator Avram, este gata de sbor. Câteva minute pentru studierea itinerariului de parcurs şi decolăm.

Iarba pe aerodrom a'nceput să ascundă mulţimea păsărelelor tupilate de arşiţa soarelui. Turaţiile elicei culcă în valuri agitate frageda iarbă. Avionul este pilotat de tânărul aviator Silişteanu Virgil. Are atâta încredere în el şi atâta calm că'ţi umple sufletul de admiraţie. Cu mâinile sigure pe manşe, iar cu privirea ţintită drept înainte, îşi ia sborul.

Bimotorul spinteacă zarea ca un vultur, umplând văzduhul de huet.

Sburăm în largul mării cu direcţia insula Şerpilor. E primul obiectiv de atins. Sub noi marea pare o pânză argintie în bătaia razelor solare. Intre noi şi apă cârduri de pescăruşi au pornit la vânătoare. Nu se zăreşte nimic pe întinsul lucios al apei. Căpitanul aviator Avram scrutează atent zarea cu ochii. Ajungem deasupra insulei Şerpilor pe care veghează continuu un castel. Pare o cetate feudală, bine apărată de imensitatea apei înconjurătoare. Pilotul îşi îndreaptă pasărea metalică spre noul obiectiv Neobosita pasăre metalică ne leagănă prin văzduhul infinit al mării, întocmai ca o barcă pe valuri.

In zarea îndepărtată a mării, se zăreşte ţărmul Crimeei aprins de roşiaticile raze ale soarelui.

Suntem aproape de ţărm. Pilotul mă face atent, vizând cu degetul farul ce străjueşte ţărmul Cremeei şi castelul. Nu înţeleg ce vrea să spună. Sgomotul motorului face imposibilă o conversaţie. Mişcările buzelor îţi fac impresia unui simulacru de viaţă.

Căpitanul scoate un creion şi-mi scrie pe o bucată de hârtie:

— „Vom executa două picaje!"

Avionul îşi ia înălţime întocmai ca o ciocârlie şi la distanţa calculată se aruncă întocmai ca un bolid asupra obiectivului.

Ai impresia că totul s'a sfârşit. Pilotul sboară la mică înălţime pentru a da observatorului mai mult câmp de vedere. Cu un ultim picaj deasupra castelului, părăsim coasta şi din nou ne îndreptăm spre largul mării.

Suntem în căutarea unui submarin inamic, semnalat cu două ore mai înainte deasupra punctului unde sburăm. Vântul suflă cu putere, forţând să deschidă fereastra carlingei. Picături de ploaie reduc vizibilitatea. Pe'ntinsul apei o pânză deasă de ceaţă ne separă de mare. Vântul duce cu aceeaşi repeziciune ca a bimotorului nostru, furiosul nor în sens opus sborului nostru, storcându-i ultima picătură de apă în cazanul imens al mării.

Soarele din nou începe să zâmbească, împletind cu razele sale pe pânza albastră a cerului un splendid curcubeu. Puzderie de raze pe întinsul apei par un joc de artificii.

Nu descoperim nimic. Câteva clipe de sbor şi suntem deasupra unui limb de nisip, pictat pe alocurea cu mici covoare de iarbă verde. Nu mult departe de această peninsulă o corabie cu pânze, la catargul căreia se vede arborat drapelul german, se leagănă în undurile valurilor mării.

Cerul pare o văpaie de foc. Sburăm în direcţia soarelui, acolo unde soarele îşi caută culcuşul de noapte. Totul pare un basm. Apusul soarelui îţi face impresia unui miraj Sburăm la suprafaţa apei. Soarele şi-a afundat în adâncul mării jumătate din cercul său roşiatic. In depărtarea albastră începe să se contureze ţărmul. Malurile apei sunt estompate de verdele holdelor.

Mai aproape de ţărm distingem siluetele vapoarelor din port. Avionul îşi ia înălţime.

E ora şapte jumătate. Sutem în direcţia bazei de aterizare.

Mulţumit de rezultatul misiunii, pilotul execută câteva acrobaţii deasupra aerodromului. Jos, cirezile se'ntorc dela păşune. Pe aerodrom, fluturii metalici, sburători ai văzduhului, străjuesc continuu pământul. Numai câteva ore de somn şi din nou în misiune.

IONESCU PANTELIMON MIRON

Marina noastră

Activitatea pe care a desfăşurat-o tânăra noastră marină de război în Marea Neagră şi la gurile Dunării dela deschiderea ostilităţilor împotriva U. R. S. S. şi până az — fie izolată, fie în colaborare cu formaţiunile uşoare germane şi italiene — a fost de curând dată la iveală prin decoraţiunile pavilioanelor următoarelor unităţi: distrugătoarele „Regele Ferdinand I", „Mărăşeşti" şi „Mărăşti"; submarinul Delfinul; torpiloarele: Zborul şi Năluca; canonierele Stihi Eugeniu şi Dumitrescu; nava port-mină „Amiral Murgescu" şi crucişătorul auxiliar Dacia.

Marina noastră în spaţiul Mării Negre, care are o suprafaţă de 380.000 kmp, a fost mult mai mică faţă de flota sovietică, ce a avut la deschiderea ostilităţilor un tonaj de zece ori mai mare afară de tonajul aflat în construcţie în şantierele portului Nicolaew şi care ar fi sporit unităţile sale cu un cu rasat şi mai multe submarine, dacă portul acesta rămânea în stăpânirea U. R. S. S.

Marina noastră de război, cu tonajul său modest dar cu echipagii bine instruite, şi-a îndeplinit misiunile ce li s'au încredinţat, multe din ele foarte grele şi neprevăzute, în condiţiuni pe deplin satisfăcătoare care au bine meritat decoraţiunile ce împodobesc astăzi pavilioanele unităţilor sale.

S.

Tatăl şi fiul luptă la Cuban

Pe malul unui lac, între două fronturi, s'au întâlnit doi luptători, tatăl şi fiul: sergentul major Lupu Ion, ctg. 1911, şi sergentul Lupu I. Ion, ctg. 1939.

Sergentul major Lupu, un vrednic gospodar din târgul Sibiului, îşi serveşte ţara — aşa cum se cade să o servească — într'un regiment de infanterie.

Fiul, după afirmaţiunile comandantului său de escadron, este un roşior destoinic pe frontul Noworosisk.

Sunt rare cazurile când, după multe luni de război, sub arşiţa luptelor, tatăl îşi întâlneşte feciorul; amândoi străduindu-se deopotrivă pentru acelaşi ideal, amândoi fiind pregătiţi să-şi pună viaţa în primejdie pentru izbânda neamului.

Dar o întâlnire între tată şi fiu, aici unde se făureşte Europa nouă, unul infanterist, altul roşior, pare nespus de măreaţă. Aceasta înseamnă că ţara cu tot ce are mai bun, ia parte la marea cruciadă contra bolşevismului.

In anul 1911, ardeleanul Lupu Ioan îmbracă haina militară dincolo. O haină pe care n'a purtat-o cu mândrie pentru că era a unei stăpâniri străine. Trei ani mai târziu începu campania din 1914, care ţinu 4 ani.

Cu toate acestea, sibianul Lupu Ioan niciodată n'a spus „e prea mult", sau „prea greu". Ci mereu a trăit cu credinţa în suflet că mulţimea anilor şi greutatea lor vor aduce libertatea românească peste Carpaţii lui Iancu şi Horia.

El nu s'a înşelat!

De atunci vremea s'a strecurat încet, cu griji, anevoios, pe nesimţite. Astăzi, luptătorul Lupu poartă la tâmple culoarea iernii, dar în suflet îşi simte mândria vârstei. Parcă ar duce pe umeri numai 20 de primăveri, nenea Ionică, veteranul. Are 6 copii: patru fete şi doi flăcăi; amândoi pe front.

Ţara nu i-a cerut prea mari sacrificii, El însă i-a dat atât cât se cuvine.

Gospodarul Lupu, îmbrăcat în vestonul militar dat de Patrie, a pornit voluntar spre Caucaz să-şi găsească feciorii la datorie.

L-a întâlnit numai pe Ionel. Costică e artilerist şi luptă în altă parte. S'au îmbrăţişat şi-au plâns de bucurie.

— Măi băiete, nu-mi vine să cred... Tocmai aici să te văd...

— Tată!!

— Da... arăţi bine, măi băiete. Mi-a fost dor de voi şi...

Veteranul din 1914 îşi privea acum „băiatul", care nu mai înceta cu întrebările:

— Mama ce face?

—Când am plecat era sănătoasă. Gospodăreşte... Ştii tu cum e dânsa?! Ca o sfârleză de harnică.

Tu?

— Voinic, tată. Terminăm cu ciolovecii şi pornim în colo.

După o oră de discuţie, sergentul Lupu, vesel cum e, şi-a dat seama că are în faţă un grad superior, un sergent major. Şi, mai mult să facă haz, luă poziţia reglementară înaintea lui taică său, ca la raport:

— Să trăiţi, dom subofiţer, sunt la ordinele dumneavoastră.

— Tot poznaş ai rămas. Ionele. Nu vezi că râd camarazii?

— Lasă tată. Mai facem şi noi glume. Aşa e pe front.

Soarele atotputernic, ajunsese la toarta cerului.

Sergentul Lupu, după ce s'a pus la „curent" cu evenimentele din ţară, când glumind, când având ochii umezi, se prezentă cu taică-său la postul de comandă al escadronului.

— Să trăiţi, d-le căpitan, îmi daţi permisiunea să ve prezint pe tata. Este infanterist şi luptă la Krimscaia"...

Cu atât amândrie românească a pronunţat, tânărul sergent, „tata, este infanterist şi luptă la Krimskaia", încât subofiţerul Lupu, căutând oarecum să motiveze fudulia feciorului său, a completat:

— Fiecare, socot, trebue să ne facem datoria, d-le căpitan. Azi mai mult ca oricând, ţara are nevoie de toţi, bătrâni şi tineri. Altfel, e vai de liniştea noastră. Că, liniştea ţării atârnă de vitejia şi iscusinţa celor de aici...

Câteva ore de sărbătoare pentru doi luptători, între două fronturi, la capul de pod Cuban. Au trecut atât de repede, pe cât de greu se scurg minutele când eşti în aşteptarea unui atac inamic.

Dar sergentul major Lupu Ioan a avut destul timp să-şi vadă feciorul şi să-şi „răcorească inima".

— De-acu, la treabă, frate măi. Să gătăm ce început-am la Prut şi mai încoa.... Haide, băieţi, sus!!

Şi cu el, cel mai vârstnic infanterist român din Caucaz, frontul se mişcă spre răsărit în salturi precise, asemenea unei hore de prin părţile Sibiului...

CEZAR FLAMURĂ

Cuvântul Papei

Sfântul Părinte dela Roma, cu ocazia împlinirii a patru ani de războiu, a adresat lumii întreg un cuvânt însufleţit de marea sa dragoste ce o poartă pentru omenire.

Acest cuvânt creştin, emoţionant şi plin de miez, se îndreaptă mai ales către inimile şi înţelepciunea acelora care conduc destinele popoarelor încleştate în cea mai sălbatecă luptă din câte a cunoscut vrcodată istoria civilizaţiei.

Suveranul Pontif ar vrea o potolire a tuturor popoarelor printr'o pace dreaptă şi cinstită, care să respecte credinţele şi năzuinţele tuturor naţiunilor. Sfântul Pontif apelează încă odată la omenirea creştină, iar cererea lui o face în numele civilizaţiei, în numele unei dreptăţi care să nu mai ducă lumea în povârnişul dezastrului. Sanctitatea Sa a arătat că nu se va putea ajunge la o pace trainică dacă nu se va avea în vedere sentimentul de onoare al fiecărei naţiuni, sprijinit pe umanitate şi desbrăcat de haina oricărei patimi.

Adevărul veşnic al religiei şi al credinţei nu va putea dispare decât odată cu omenirea, spune Sfântul Părinte. Acest adevăr se potriveşte, mai ales, poporului nostru, care stă de veacuri la răscruce de vânturi, pentru a-şi apăra libertăţile şi credinţele lui.

Nu se poate ca într'o nouă ordine europeană să nu se ţină seamă de sacrificiile aduse de poporul român, cunoscut fiind de toată lumea că n'am dus o luptă de încălcare şi dominaţie ci o luptă de apărare a fruntariilor cutropite şi a fiinţei noastre naţionale.

ION SOFIA MANOLESCU

PERFIDIA INAMICULUI

a născocit jucării ucigătoare

PĂZIŢI-VĂ COPIII

Vecinii!!

— Ute ce plăcere! Ce mai faci măi băiatule! Nu te-am mai văzut de ani de zile! Ce mai faci tu? Ce mai învârteşti?

— Ce să fac? Ce face toată lumea! Nimic mai mult. Trăiesc de azi pe mâine, de mâine poimâne! Tu?

— Cu slujba! Sunt la o societate particulară. Tu?

— Şi eu la fel.

— Leafă bună?

— Bunicică!

— Dar apropos! Ascultă, nu ştiu cine-mi spunea mie... Unul din colegii noştrii... Nu mai ţiu minte care... Mi-a spus că te-ai însurat!

— Da! De-un an de zile!...

— Bravo! Eu nu m'am căsătorit încă! Dar mi-e ochii să mă căsătoresc şi eu... Tu ce mă sfătueşti? S'o fac sau nu?

— Depinde...

— Adică?

— Vezi tu şi însurătoarea e ca o maşină. La început merge de minune. Pe urmă ba se rupe o piesă, ba alta... Ştii? Uzaj!...

— Dar tu, cum o duci?

— Dragul meu, ca să-ţi fac o idee, ascultă aci! Iţi dau doar un singur exemplu...

— Zi'...

— Când m'am logodit, eu vorbeam şi nevastă-mea asculta...

— Da!...

— După nuntă, vorbea ea şi ascultam eu...

— Da! Dar acum?

— Acum, dragă, ce să-ţi spun, vorbim amândoi!...

— Bun! Dar cine ascultă?

— C ne? Vecinii dragul meu...

— Am înţeles! La revedere...

— Noroc!...

Epistoliile fruntaşului Neaţă

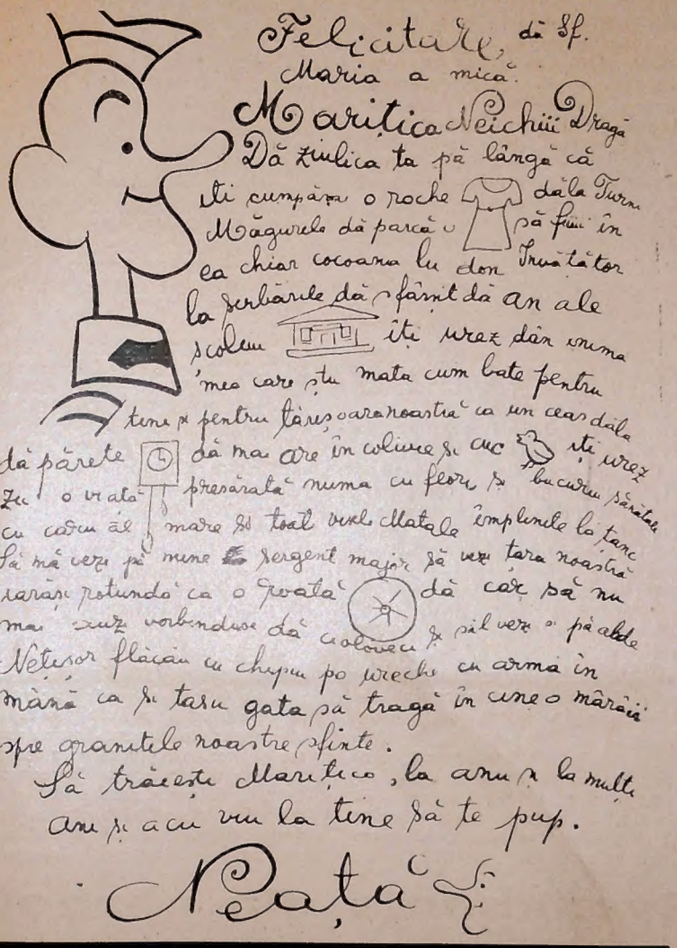

Glume

Medicul în vacanţă

Medicul: Nu ştiu cum să-mi mai omor vremea.

Ea: Foarte simplu: dă-i o reţetă...

La bodegă

— Câinele meu vine în fiecare dimineaţă şi mă trezeşte la ora 8 fix.

— Asta nu-i nimic. Al meu ascunde mătura când viu târziu acasă.

Strigături

Când treci, badeo, pe la noi,
Pune clopote la boi,
Şi le pune cu mătasă,
Să te-aud, badeo, din casă,
Şi le pune cu şinoare,
Să te aud din sezătoare.

Mărita-m'aş, să nu şăd,
Numai câmpul să nu-l văd,
Câmpul să-l vadă bărbatu,
Eu să mătur, s'aştern patu,
Să pui oglinda'n fereastră,
Să văd cum îmi stă nevastă.

Frunză verde de lalea,
Se mărită mândra mea,
Vai de capu 'cui o ia,
Că mai mult o fi a mea

Cântec

Foaie verde de pospaiu
Fana neichii, bărbat n'ai
Dar gurita cui o dai?
— O dau la cin'mă iubeşte,
Şi nu mă mai părăseşte.
— Dă-mi-o drăguţă şi mie
Până la Sânta Marie
Şi d'aici pân'la Ispas
Că mă jur, nu te mai las.

GHICITORI

Stele sus
Şi stele jos
De m'ajunge pân'la os!
(Gerul).

Dacă stau şi mă gândesc
Lumea cu el ocolesc
(Gândul)

Omul cât trăieşte
Tot cu mine hodineşte
(Somnul).

Ce-i în mână
Şi-i minciună?
(Umbra şi vântul).

Neaţă camuflat

Unde e Neaţă?

Păţaniile fruntaşului Neaţă

de Neagu Rădulescu

— I-am cumpărat Mariţichii de ziua ei, o rochie dela oraş. S'o îmbrace imediat şi să ieşim la horă s'o vadă tot satul...

— Ai văzut cum se uită toate la tine? Parcă ai fi coana preoteasă. Ehehe! Una e madam fruntaş Neaţă!

— Halt! Ne-a apucat ploaia, îţi strică bunătate de rochie!

— Vai de mine Mariţico, unde e rochia?

— S'a topit dă ploaie, că era d'ala dă lemn dă-i zice „celonfibră".

Faptele săptămânii

DIN ŢARĂ

ŞCOALA DE SUBOFIŢERI sanitari şi droghişti pe anul 1943—1944 va începe să funcţioneze cu începere dela 1 Octomvrie 1943.

Durata cursurilor va fi de un an pentru elevii proveniţi din trupa în termen ca şi pentru voluntarii în termen.

Şcoala va funcţiona sub direcţia Centrului de instrucţie sanitară, în strada Sborului Nr. 13.

Admiterea în şcoală se face prin concurs. Pot cere înscrierea la examenul de admitere gradele inferioare din activitate, ctg. 1940, 1941, 1942, 1943 şi 1944, precum şi voluntarii acestor contingente, dela unităţile, comandamentele şi formaţiunile aflate în prezent la Vest de Bug.

PREFECTURA POLIŢIEI CAPITALEI, reaminteşte populaţiei că inamicii Statului nostru continuă, prin lansări din avioane sau utilizând agenţii săi, să primejduiască viaţa cetăţenilor prin împrăştierea de obiecte cu conţinut exploziv.

De asemeni, propaganda inamică încearcă să răspândească în ţară manifeste clandestine.

Se atrage atenţia generală asupra pericolului la care se expun toţi acei care se vor apropia de orice obiect ce va părea suspect prin proveniența sa, populaţia fiind sfătuită ca în asemenea cazuri să anunţe imediat pompierii sau organele poliţieneşti, luând măsuri de izolarea obiectelor suspecte.

In cazul când ar primi sau ar găsi orice fel de afişe sau manifeste cu conţinut politic, să le depună primului organ poliţienesc.

ÎNCEPÂND dela 1 Septemvrie 1943, salariaţii publici vor primi o nouă indemnizaţie lunară de scumpete de 30 la sută, aplicată salarului brut bugetar adunat cu indemnitatea de scumpete acordată prin jurnalul Consiliului de Miniştri din 8 Noemvrie 1942.

Marea clasă a salariaţilor publici, luând cunoştinţă de actul de dreptate şi de înţelepciune făcut de Mareşal şi de guvern va fi fericită să-şi înch ne, şi mai departe, puterea sa de muncă trebuirilor şi nevoilor obşteşti.

DE PESTE HOTARE

FUEHRER-UL a acordat Crucea de Cavaler al Crucii de Fer, coloneiului Cornelu Teodorini, comandantul unei divizii române de cavalerie.

ZIARUL SLOVAC „Gardista" scrie cu prilejul intrării în al c ncilea an de război că Slovacia rămâne mai departe alături de aliaţii ei. Prietenia şi alianţa cu Germania este un lucru sfânt pentru slovaci, aşa cum sacră le este şi independenţa. Acest război, care se va termina cu victoria Europei împotriva bolşevismului, încheie ziarul, va însemna şi victoria Slovaciei.

ZIARUL „Basler Nachrichten" anunţă că guvernul maghiar a adoptat măsuri în vederea declarării Budapestei ca oraş deschis.

Demilitarizarea capitalei maghiare este în curs.

SE ANUNŢĂ DIN WASHINGTON că Stalin a cerut d-lor Eden şi Cordell Hull asigurarea că un delegat sovietic va putea să se stabilească în Sicilia.

TALENTATUL SCRIITOR spaniol Jose Cirre publică în ziarul „Patria" din Grenada câteva articole şi poezii, arătând dragostea sa pentru Neamul Românesc.

Cu deosebire, poetul spaniol preamăreşte în frumoase versuri jertfa Românilor căzuţi la Sevastopol.

DUMINECĂ 5 Septemvrie, Regele Boris al Bulgariei a fost înmormântat la Mănăstirea Rila.

MAIORUL ENGLEZ Oliver Steward, redactorul aeronautic al ziarului Evening Standard, scrie într'un articol că avioanele germane sunt extraordinar de bune. In deosebi avioanele de vânătoare germane nu cedează pasul întru nimic celor engleze. Astfel, aparatele Focke-Wulf 190 „provoacă admiraţie tuturor specialiştilor" care au avut ocazie să cunoască acest remarcabil model de avion german.

LA ROMA a avut loc o nouă adunare extraordinară a cardinalilor. Această reuniune ca şi aceea care a avut loc acum câtva timp, trebue pusă în legătură cu situaţia mil tară.

In actuala reuniune este probabil ca cei prezenţi să se fi ocupat şi de ultimul mesaj al Papei.

ZIARUL ENGLEZ Daily Expres constată că orice câştig de teren pe care îl obţin Sovietele este „foarte costisitor". „Pentru fiecare fâşie de teren se dau luptele cele mai grele".

Dar nu numai operaţiunile propriu zise creează „cele mai mari greutăţi sovietelor, ci şi legăturile extrem de rele cu spatele, deoarece tot ce părăsesc germanii, este „făcut absolut de neîntrebuinţat sau complet distrus". Lucrul este în special adevărat în ce priveşte liniile ferate.

REDACTORUL MILITAR al Agenţiei D. N. B. constată că a noua săptămână a ofensivei sovietice este caracterizată de mobilizarea de noui forţe bolşevice, fapt care absoarbe toate trupele disponibile din celelalte sectoare mai liniştite şi din spatele frontului.

Sovieticii fac aceasta în speranţa de a putea întări actuala ofensivă, care nu le-a adus decât succese fără importanţă şi limitate, şi care nu sunt nici pe departe proporţionale cu cantităţile imense de material şi trupe pierdute în cursul bătăliilor.

ZIARUL GERMAN „Deutsche Allgemeine Zeitung" subliniază, într'un articol, cu prilejul aniversării venirii la putere a Mareşalului Antonescu, faptul că rar istoria a cunoscut într'un timp aşa de scurt înfăptuirea unor succese atât de strălucite cum au fost cele obţinute de Mareşalul Antonescu.

România şi poporul român au luat drumul înălţării. Acest fapt este mai ales meritul Mareşalului Antonescu, care a dat ţării un nou impuls, readucând Naţiunea spre vechea prietenie cu Germania. Armata română, reprezentând o forţă respectabilă, se află departe în ţară inamică. Finanţele şi economia românească sunt sănătoase, producţia sporeşte, nimeni nu suferă de foame, iar Naţiunea este mai unită ca niciodată.

MINISTERUL PRODUCŢIEI economice britanice de războiu a declarat corespondentului politic al lui „Sunday Time", că blocada în actualul războiu mondial nu este atât de eficace ca în primul, fiindcă nu se poate constata în Germania nicio lipsă alimentară cum a fost cazul din anii 1917—18.

Germania a reuşit să-şi sporească în mod simţitor producţia de benzină sintetică, în 1939 ea mai producea încă sub 2 milioane tone, iar astăzi trece de 5 milioane tone anual.

O NOUĂ agresiune împotriva navigaţiei turce se semnalează în Marea Neagră.

Vasul cu motor „Yilmaz", cu o deplasare de 100 de tone, a fost atacat de un submarin de naţionalitate necunoscută (probabil rus) şi scufundat.

CUNOSCUTUL PROFESOR suedez Bolinder scrie în ziarul Dagens Nyheter din Stocholm printre altele că drepturile româneşti, asupra Transilvaniei sunt susţinute puternic în primul rând de realitatea etnografică: majoritatea hotărîtoare a românilor faţă de celelalte naţionalităţi conlocuitoare; caracterul vechiu al satelor româneşti, spre deosebire de caracterul modern al aşezărilor maghiare, ca un argument izbitor al drepturile românilor în această regiune.

ZIARELE bulgare se ocupă la loc defrunte de împlinirea celor 3 ani de domnie a M. S. Regelui Mihai I şi de revoluţia naţională a Mareşalului Antonescu. Ele publică textul proclamaţiei Conducătorului Statului Român, iar în articole şi dări de seamă însoţite de fotografia Suveranului şi a Mareşalului, subliniază înalta însemnătate a zilei de 6 Septemvrie.

Evenimente din războiu

Frontul anti-bolşevic din răsărit.

Ofensiva sovietică de vară este departe de a avea sfârşitul pe care sovieticii îl scontau la începutul ei. De unde în prima jumătate a lunii Iulie, atunci când a fost deslănţuit marele atac între Bielgorod şi Orel, sovieticii nădăjduiau atingerea Niprului şi poate chiar o regiune situată mai spre Vest, acum în a zecea săptămână de lupte neîntrerupte şi foarte costisitoare pentru trupele sovietice, au început să-şi facă loc anumite îndoieli care devin din ce în ce mai copleşitoare pentru moralul trupelor sovietice.

Astfel, se exprimă acum pe faţă îndoiala dacă trupele armatei roşii vor putea ajunge pe malul Niprului înainte de venirea ploilor de toamnă, deoarece a trecut prima săptămână din Septemvrie şi în luna Octomvrie de obiceiu drumurile din Rusia sunt prefăcute în adevărate mlaştini. In afară de aceasta, comandamentul sovietic a început de pe acum să fie îngrijorat de aprovizionarea trupelor care au câştigat teren în bazinul Doneţului şi în regiunea cuprinsă între Smolensk şi Harcov, regiune care a fost distrusă complet de trupele germane care au evacuat localităţile.

Intr'adevăr, linia frontului a fost deplasată spre Vest numai în sectorul sudic şi în partea meridională a sectorului central, de oarece între Velij şi Veliki-Luki, iar de aci mai departe pe Lovat până la lacul Ilmen şi apoi pe Volhov până la Est de Leningrad, linia frontului german nu a fost mişcată absolut de loc.

In partea de Sud a frontului, singura cucerire mai însemnată de teren făcută de sovietici, nu a fost decât în arcul Orelului, unde cele 11 armate sovietice au fost nimicite săptămâni întregi, pentru a pune apoi mâna pe fâşia de pământ evacuată de trupele germane; în celelalte regiuni, înaintarea sovietică este în cea mai mare parte sub 100 de kilometri în adâncime, deşi se întinde pe un front în linie dreaptă, de circa 1.000 de kilometri.

Peste tot însă, obiectivele urmărite de sovietici nu au fost atinse. Se ştie, astfel, că în sectorul central, intenţia sovieticilor a fost dela începutul campaniei de vară cucerirea localităţii Smolensk, care este important nod de cale ferată şi centru de aprovizionare pentru cine îl posedă. Trupele sovietice se găsesc însă totuşi destul de departe de acest centru, la Ielna şi la Kirov, adică între 70—120 de kilometri în jur.

Acelaşi lucru se poate spune şi despre Briansk, pentru care au început să se dea lupte imediat după evacuarea Orelului. Trupele sovietice se găsesc însă pe malurile râului Desna, care este drept că depăşeşte oraşul către Vest, dar se găseşte totuşi la mare distanţă de această localitate.

La Vest de Harcov, luptele cu caracter schimbător nu au putut duce pe sovietici decât în regiunea Lebedin şi Gluhovo.

Ultimele ştiri de pe front confirmă că zona Doneţului este acum centrul principal al luptelor de pe frontul din răsărit.

Inamicul îşi concentrează eforturile sale mai ales în această regiune şi în regiunea Glukov la Vest de Kursk

Luptă navală dealungul coastei franceze

In largul mării din jurul punctului Focamp a avut loc în noaptea spre Miercuri, puţin timp după orele 1, o luptă directă dealungul coastei franceze între forţele germane de protecţie a coastelor şi vedete rapide britanice purtătoare de torpile.

In timpul luptei, care în ceea ce priveşte pe germani s'a dat cu artileria şi cu armele automate la mică distanţă, inamicul a aruncat circa 10 torpile. Una din aceste torpile a lovit o ambarcaţiune germană, în timp ce mai multe vedete rapide inamice au primit un anumit număr de lovituri bine ţintite.

Războiul din Pacific.

Avioane japoneze au atacat cu efect distrugător puternice forţe australiene şi amerecane care au făcut o nouă debarcare pe coasta de Nord-Vest a insulei Noua Guinee, în dreptul bazei japoneze Loe.

C. 65.670. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ. — BUCUREŞTI.